

TILSKIPUN EVRÓPUÞINGSINS OG RÁÐSINS 98/26/EB

frá 19. maí 1998

um endanlegt uppgjör í greiðslukerfum og uppgjörskerfum fyrir verðbréf(*)

EVROÞUÞINGIÐ OG RÁÐ EVRÓPUSAMBANDSINS Hafa,

með hliðsjón af stofnsáttmála Evrópubandalagsins, einkum 100 gr. a,

með hliðsjón af tillögu framkvæmdastjórnarinnar ⁽¹⁾,

með hliðsjón af álitum Peningamálastofnunar Evrópu ⁽²⁾,

með hliðsjón af álitum efnahags- og félagsmálanefndarinnar ⁽³⁾,

í samræmi við málsmeðferðina sem mælt er fyrir um í 189. gr. b í sáttmálanum ⁽⁴⁾,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

- 1) Í Lamfalussy-skýrslunni frá 1990 til seðlabankastjóra tíu helstu iðnríkja heims (G-10 hópsins) var bent á umtalsverða kerfisbundna áhættu sem er fólgin í greiðslukerfum sem eru starfrækt á grundvelli ýmissa löglegra gerða greiðslujöfnunar, einkum á þetta við um marghliða greiðslujöfnun. Það er gífurlega mikilvægt að dregið sé úr lagalegri áhættu sem tengist þátttöku í rauntíma-brúttóuppgjörskerfum þegar vaxandi útbreiðsla þessara kerfa er höfð í huga.
- 2) Það er einnig afar mikilvægt að dregið verði úr áhættu samfara þátttöku í uppgjörskerfum fyrir verðbréf, einkum þegar nán tengsl eru á milli slíkra kerfa og greiðslukerfa.
- 3) Markmiðið með þessari tilskipun er að stuðla að skilvirkum og kostnaðarhagkvæmum rekstri greiðslukerfa og uppgjörskerfa fyrir verðbréf yfir landamæri í bandalaginu og styrkja þar með fjárlst fjármagnsflæði á innri markaðinum. Með þessari tilskipun er fylgt eftir þeim framfaraskrefum sem hafa orðið í að koma innri markaðinum á, einkum hvað varðar frelsi til að veita

þjónustu og aukið frelsi í fjármagnsflutningum, með það í huga að gera efnahags- og myntbandalagið að veruleika.

- 4) Æskilegt er að í lögum aðildarríkjanna sé leitast við að draga úr þeirri kerfisröskun sem verður gjaldþrotameðferð er hafin gagnvart einum þátttakanda í kerfinu.
- 5) Tillaga að tilskipun um endurskipulagningu og slit lánastofnana, sem var lögð fram á árinu 1985 og breytt 8. febrúar 1988, bíður enn afgreiðslu hjá ráðinu. Í samningnum um gjaldþrotameðferð, sem aðildarríkin er komu saman á vegum ráðsins gerðu 23. nóvember 1995, eru váttryggingafélög, lánastofnanir og fjárfestingarfyrirtæki klárlega undanskilin.
- 6) Þessari tilskipun er ætlað að taka til bæði innlendra greiðslukerfa og uppgjörskerfa fyrir verðbréf og þeirra sem ná yfir landamæri. Tilskipunin gildir um bandalagskerfi og veðtryggingar sem þátttakendur ákveða, hvort heldur sem þeir eru úr bandalaginu eða frá þriðja landi, í tengslum við þátttöku í þessum kerfum.
- 7) Aðildarríkin geta látið ákvæði þessarar tilskipunar gilda um innlendar stofnanir sem taka beinan þátt í kerfum þriðju landa og um veðtryggingar sem eru settar í tengslum við þátttöku í þessum kerfum.
- 8) Aðildarríkjnum ætti að vera heimilt að tilnefna kerfi sem kerfi í skilningi þessarar tilskipunar, enda sé uppgjör verðbréfa eitt meginviðfangsefni þess jafnvel þó að kerfið sé í takmörkuðum mæli einnig notað fyrir afleidd vöruskuldaskjöl.
- 9) Minnkun kerfisbundinnar áhættu er fyrst og fremst undir því komin að uppgjórið sé endanlegt og að hægt sé að krefjast fullnustu veðtrygginga. Með veðtryggingum er átt við allar eignir sem þátttakandi afhendir öðrum þátttakendum í greiðslukerfinu og/eða uppgjörskerfinu fyrir verðbréf til að tryggja réttindi og skyldur í tengslum við það kerfi, að meðtöldum endurkaupsamningum, lögveðum og óveðtryggðum yfirfærslum. Skilgreiningin á veðtryggingum í þessari tilskipun ætti ekki að hafa áhrif á ákvæði í innlendum lögum um hvaða veðtryggingar megi nota.

(*) Þessi EB-gerð, sem birtist í Stj. 166, 11.6.1998, bls. 45, var nefnd í ákvörðun sameiginlegu EES-nefndarinnar nr. 53/99 frá 30. apríl 1999 um breytingu á IX. viðauka (Fjármálaþjónusta) við EES-samninginn, sjá þessa útgáfu af EES-viðbæti við Stjórnartíðindi Evrópubandalaganna.

⁽¹⁾ Stj. 207, 18. 7. 1996, bls. 13 og Stj. 259, 26. 8. 1997, bls. 6.

⁽²⁾ Álit var skilað 21. nóvember 1996.

⁽³⁾ Stj. 56, 24. 2. 1997, bls. 1.

⁽⁴⁾ Álit Evrópuþingsins frá 9. apríl 1997 (Stj. 132, 28. 4. 1997, bls. 74), sameiginleg afstaða ráðsins frá 13. október 1997 (Stj. 375, 10. 12. 1997, bls. 34) og ákvörðun Evrópuþingsins frá 29. janúar 1998 (Stj. 56, 23. 2. 1998). Ákvörðun ráðsins frá 27. apríl 1998.

- 10) Með því að taka til veðtrygginga, sem eru veittar í tengslum við aðgerðir seðlabanka aðildarríkjanna sem þeir framkvæma í krafti stöðu sinnar, að meðtöldum stefnumótandi aðgerðum á sviði fjármála, styður þessi tilskipun Peningamálastofnun Evrópu í þeirri viðleitni hennar að stuðla að skilvirkari greiðslum yfir landamæri með það í huga að undirbúa þriðja stig efnahags- og myntbandalagsins og stuðlar þannig að því að skapa nauðsynlegan lagaramma fyrir framtíðarstefnu Seðlabanka Evrópu.
- 11) Greiðslufyrirmæli og greiðslujöfnun þeirra á að hafa réttaráhrif alls staðar í lögsögu aðildarríkjanna og vera bindandi fyrir þriðju aðila.
- 12) Reglur um endanlega greiðslujöfnun ættu ekki að koma í veg fyrir að kerfi kanni, áður en greiðslujöfnun á sér stað, hvort fyrirmæli, sem eru komin inn í kerfið, samræmist reglum þess kerfis og heimili kerfinu að láta uppgjörð fara fram.
- 13) Ekkert í þessari tilskipun ætti að koma í veg fyrir að þátttakandi eða þriðji aðili neyti réttar eða geri kröfu, sem rekja má til undirliggjandi viðskipta, sem þeir kunna að hafa samkvæmt lögum til að láta endurvinna eða endurheimta greiðslufyrirmæli sem eru komin inn í kerfi, til dæmis þegar um svik eða tæknileg mistök er að ræða, svo fremi að þetta leiði hvorki til þess að hætt sé við lúkningu greiðslujöfnunar né til afturköllunar á greiðslufyrirmælunum í kerfinu.
- 14) Nauðsynlegt er að tryggja að ekki sé hægt að afturkalla greiðslufyrirmæli eftir ákveðið tímamark sem er skilgreint í reglum kerfisins.
- 15) Nauðsynlegt er að aðildarríki tilkynni strax hinum aðildarríkjunum þegar gjaldþrotameðferð hefst gagnvart þátttakanda í kerfinu.
- 16) Gjaldþrotameðferð ætti ekki að hafa afturvirk áhrif á réttindi og skyldur þátttakanda í kerfinu.
- 17) Komi til gjaldþrotameðferðar gagnvart þátttakanda í kerfi er markmiðið með þessari tilskipun jafnframt að ákvarða hvaða gjaldþrotalög gildi um réttindi og skyldur þess þátttakanda í tengslum við þátttöku hans í kerfinu.
- 18) Verja ber veðtryggingar gegn áhrifum gjaldþrotalaga sem gilda um gjaldþrota þátttakanda.
- 19) Ákvæði 2. mgr. 9. gr. ættu aðeins að gilda um skrá, reikning eða miðlægt vörslukerfi þar sem eignarréttur yfir viðkomandi verðbréfum kemur skýrt fram eða réttur til að fá þau afhent eða yfirfærð.
- 20) Ákvæðum 2. mgr. 9. gr. er ætlað að tryggja að ef þátttakandi, seðlabanki aðildarríkis eða tilvonandi Seðlabanki Evrópu hefur gildar og traustar veðtryggingar, eins og kveðið er á um í lögum aðildarríkisins þar sem viðkomandi skrá, reikningur eða miðlægt vörslukerfi er staðsett, þá beri alfarið að úrskurða um gildi viðkomandi veðtrygginga, og að hve miklu leyti kerfið (og rekstraraðili þess) og hver sú persóna, sem beint eða óbeint leggur fram kröfu í gegnum kerfið, getur krafist fullnustu veðtrygginga gagnvart því, samkvæmt lögum þess aðildarríkis.
- 21) Ákvæðum 2. mgr. 9. gr. er ekki ætlað að hafa áhrif á beitingu og réttaráhrif laga þess aðildarríkis, sem verðbréfin hafa verið gefin út í, eða laga aðildarríkisins þar sem verðbréfin kunna annars að vera geymd (að meðtöldum, án takmarkana, lögum varðandi útgáfu, eignarhald eða yfirfærslu verðbréfa eða réttinda í tengslum við slík verðbréf) og ætti ekki að túlka á þann veg að bein fullnustukrafa fylgi slíkum veðtryggingum eða að unnt sé að viðurkenna þær í viðkomandi aðildarríki öðru vísi en í samræmi við lög þess aðildarríkis.
- 22) Æskilegt er að aðildarríkin leitist við að koma á fullnægjandi tengingum milli allra uppgjörskerfa fyrir verðbréf, sem falla undir þessa tilskipun, með það í huga að auka hámarksgagnsæi og réttaröryggi í viðskiptum sem tengjast verðbréfum.
- 23) Framangreindum markmiðum verður best náð með því að samþykkja þessa tilskipun enda er ekki gengið lengra í henni en nauðsynlegt er í þessu samhengi.

SAMÞYKKT TILSKIPUN ÞESSA:

I. ÞÁTTUR

GILDISSVIÐ OG SKILGREININGAR

I. gr.

Ákvæði þessarar tilskipunar skulu gilda um:

- a) hvert það kerfi sem er skilgreint í a-lið 2. gr. og fellur undir lög aðildarríkis og vinnur með hvers kyns gjaldmiðla, hvort heldur sem er eður eða aðra gjaldmiðla sem kerfið umreiknar sambandið á milli;

- b) þátttakendur í slíku kerfi;
- c) veðtryggingar sem eru lagðar fram í tengslum við:
- þátttöku í kerfi, eða
 - aðgerðir seðlabanka aðildarríkjanna sem þeir framkvæma í krafti stöðu sinnar.

2. gr.

Í þessari tilskipun er merking eftirfarandi hugtaka sem hér segir:

- a) „kerfi“: formlegt fyrirkomulag:
- milli þriggja eða fleiri þátttakenda, þó eru ekki taldir með hugsanlegir uppgjörsaðilar eða milligönguaðilar, hugsanleg greiðslujöfnunarstöð eða hugsanlegur óbeinn þátttakandi, sem byggir á sameiginlegum reglum og stöðluðu fyrirkomulagi við framkvæmd greiðslufyrirmæla milli þátttakenda,
 - sem fellur undir lög aðildarríkis, sem þátttakendurnir hafa valið; þátttakendurnir mega þó einungis velja lög aðildarríkis ef minnst einn þeirra hefur aðalskrifstofu sína þar, og
 - sem, með fyrirvara um önnur strangari skilyrði almenns eðlis sem mælt er fyrir um í innlendum lögum, er tilnefnt sem kerfi og aðildarríkið, sem það fellur undir lög hjá, tilkynnir framkvæmdastjórninni um eftir að það aðildarríki hefur gengið úr skugga um að reglur kerfisins séu fullnægjandi.

Með fyrirvara um skilyrðin í fyrstu undirgreininni getur aðildarríki tilnefnt sem kerfi tiltekið formlegt fyrirkomulag, sem er rekið til að framkvæma greiðslufyrirmæli eins og skilgreint er í öðrum undirlið i-liðar og framkvæmir í takmörkuðum mæli fyrirmæli sem tengjast öðrum fjárhagsgerningum enda telji aðildarríkið að slík tilnefning sé réttlæt看leg með tilliti til kerfisbundinnar áhættu.

Aðildarríki getur einnig í ákveðnum tilvikum tilnefnt sem kerfi formlegt fyrirkomulag milli tveggja þátttakenda, þó eru ekki taldir með hugsanlegir uppgjörsaðilar eða milligönguaðilar, hugsanleg greiðslujöfnunarstöð eða hugsanlegur óbeinn þátttakandi enda telji aðildarríkið að slík tilnefning sé réttlæt看leg með tilliti til kerfisbundinnar áhættu;

- b) „stofnun“:

- lánastofnun samkvæmt skilgreiningunni í fyrsta undirlið 1. gr. tilskipunar 77/780/EBE ⁽¹⁾, að meðtöldum stofnunum sem eru taldar upp í 2. mgr. 2. gr. umræddrar tilskipunar, eða

- fjárfestingarfyrirtæki samkvæmt skilgreiningu í 2. tölul. 1. gr. tilskipunar 93/22/EBE ⁽²⁾, að undanskildum stofnunum sem eru taldar upp í a- til-lið 2. mgr. 2. gr. umræddrar tilskipunar, eða

- stjórnvöld og fyrirtæki með ríkisábyrgð, eða

- fyrirtæki sem er með aðalskrifstofu utan bandalagsins og annast sams konar starfsemi og lánastofnanir bandalagsins eða fjárfestingarfyrirtæki samkvæmt skilgreiningu í fyrsta og öðrum undirlið,

sem tekur þátt í kerfi og ber ábyrgð á að sinna fjárhags-skuldbindingum sem leiðir af greiðslufyrirmælum innan þess kerfis.

Ef kerfi lýtur eftirliti í samræmi við innlenda löggjöf og framkvæmir einungis greiðslufyrirmæli samkvæmt skilgreiningunni í öðrum undirlið i-liðar, auk þess að annast greiðslur sem leiðir af slíkum fyrirmælum, getur aðildarríki ákveðið að líta megi á fyrirtæki, sem taka þátt í slíku kerfi og sem bera ábyrgð á að sinna fjárhags-skuldbindingum sem leiðir af greiðslufyrirmælum innan þessa kerfis, sem stofnun, að því tilskildu að minnst þrjár þátttakendur þessa kerfis falli undir flokkana sem um getur í fyrstu undirgrein og að slík ákvörðun sé réttlæt看leg með tilliti til kerfisbundinnar áhættu;

- c) „milligönguaðili“: aðili sem hefur milligöngu milli stofnana í kerfi og hefur einkarétt á að starfa sem milligönguaðili þessara stofnana með tilliti til greiðslufyrirmæla þeirra;
- d) „uppgjörsaðili“: aðili sem hefur til reiðu fyrir stofnanir og/eða milligönguaðila, sem taka þátt í kerfum, uppgjörsreikninga, sem eru notaðir til að gera upp greiðslufyrirmæli innan slíkra kerfa, og veitir eftir atvikum þessum stofnunum og/eða milligönguaðilum lán í uppgjörsskyni;
- e) „greiðslujöfnunarstöð“: aðili sem ber ábyrgð á útreikningum á nettóstöðu stofnana, hugsanlegs milligönguaðila og/eða uppgjörsaðila;
- f) „þátttakandi“: stofnun, milligönguaðili, uppgjörsaðili eða greiðslujöfnunarstöð.

Samkvæmt reglum kerfisins getur sami aðili gegnt hlutverki milligönguaðila, uppgjörsaðila eða greiðslujöfnunarstöðvar eða annast hluta þessara verkefna eða þau öll.

⁽¹⁾ Fyrsta tilskipun ráðsins 77/780/EBE frá 12. desember 1977 um samræmingu á lögum og stjórnslufyrirmælum um stofnun og rekstur lánastofnana (Stjtið. EB L 322, 17. 12. 1977, bls. 30). Tilskipuninni var síðast breytt með tilskipun 96/13/EB (Stjtið. EB L 66, 16. 3. 1996, bls. 15).

⁽²⁾ Tilskipun ráðsins 93/22/EBE frá 10. maí 1993 um fjárfestingarþjónustu á sviði verðbrefavíðskipta (Stjtið. EB L 141, 11. 6. 1993, bls. 27). Tilskipuninni var síðast breytt með tilskipun 97/9/EB (Stjtið. EB L 84, 26. 3. 1997, bls. 22).

Aðildarríki getur ákveðið að hægt sé að líta á óbeinan þátttakanda sem þátttakanda við beitingu þessarar tilskipunar ef það er réttlæt看legt með tilliti til kerfisbundinnar áhættu og að því tilskildu að óbeini þátttakandinn sé þekktur í kerfinu;

g) „óbeinn þátttakandi“: lánastofnun, samkvæmt skilgreiningu í fyrsta undirlið b-liðar, sem hefur gert samning við stofnun sem tekur þátt í kerfi sem framkvæmir greiðslufyrirmæli í skilningi fyrsta undirliðar i-liðar og gerir lánastofnuninni fært að senda greiðslufyrirmæli í gegnum kerfið;

h) „verðbréf“: allir gerningar sem um getur í B-þætti viðaukans við tilskipun 93/22/EBE;

i) „greiðslufyrirmæli“:

— sérhver fyrirmæli þátttakanda um að móttakandi hafi aðgang að fjármunum með því að leggja með reikningsfærslu tiltekna fjárhæð inn á reikning lánastofnunar, seðlabanka eða uppgjörsaðila, eða sérhver fyrirmæli sem skuldbinda hann eða leysa hann undan skyldu til að inna af hendi greiðslu eins og hún er nánar skilgreind í reglum kerfisins, eða

— fyrirmæli þátttakanda um að framselja eignarréttindi eða önnur réttindi tengd einu eða fleiri verðbréfum með skráningu eða með öðrum hætti;

j) „gjaldþrotaskipti“: hver sú heildarráðstöfun sem kveðið er á um í lögum aðildarríkis eða þriðja lands og er annaðhvort gerð í þeim tilgangi að leysa upp eða endurskipuleggja þátttakandann þegar slík ráðstöfun felur í sér stöðvun eða takmörkum á yfirfærslum eða greiðslum;

k) „greiðslujöfnun“: að umbreyta í eina nettókröfu eða nettóskuldbindingu mörgum kröfum eða skuldbindingum, sem eiga rót að rekja til greiðslufyrirmæla sem einn eða fleiri þátttakendur hafa annaðhvort gefið eða eiga að taka við frá einum eða fleiri hinna þátttakendanna, þannig að aðeins ein nettókrafa eða ein nettóskuldbinding stendur eftir;

l) „uppgjörsreikningur“: reikningur í seðlabanka, hjá uppgjörsaðila eða milligönguáðila sem er notaður til að varðveita innstæður og verðbréf og til uppgjörs á greiðslum milli þátttakenda í kerfi;

m) „veðtryggingar“: allar seljanlegar eignir sem eru settar að veði (einnig veðsettar peningainnstæður), endurkaupasamningar eða aðrir sambærilegir samningar sem eru gerðir eða lagðir fram til tryggingar réttindum eða skyldum sem geta komið fram í tengslum við kerfi eða

eru settir fram sem trygging fyrir seðlabanka aðildarríkjanna eða tilvonandi Seðlabanka Evrópu.

II. ÞÁTTUR

GREIÐSLUJÖFNUN OG GREIÐSLUFYRIRMÆLI

3. gr.

1. Greiðslufyrirmæli, svo og greiðslujöfnun, skulu hafa réttaráhrif og vera bindandi gagnvart þriðju aðilum, jafnvel þó að bú þátttakanda sé tekið til gjaldþrotaskipta, enda hafi greiðslufyrirmælin verið komin inn í kerfi áður en gjaldþrotaskipti eru hafin samkvæmt skilgreiningu 1. mgr. 6. gr.

Ef greiðslufyrirmæli koma í undantekningartilvikum inn í kerfi eftir að gjaldþrotaskipti hefjast og eru framkvæmd á sama degi og gjaldþrotaskiptin hefjast skulu þau einungis hafa réttaráhrif og vera bindandi gagnvart þriðju aðilum ef uppgjörsaðilinn, milligönguáðilinn eða greiðslujöfnunarstöðin getur, eftir að uppgjörið hefur átt sér stað, sýnt fram á að þeim hafi hvorki verið kunnugt né átt að vera kunnugt um upphaf skiptanna.

2. Engin lög, fyrirmæli, regla eða venja um ógildingu samninga og færslna, sem hafa átt sér stað áður en gjaldþrotaskiptin hefjast, samanber skilgreiningu 1. mgr. 6. gr., mega leiða til þess að greiðslujöfnun sé afturkölluð.

3. Í reglum viðkomandi kerfis er skylt að skilgreina hvenær greiðslufyrirmæli teljast vera komin inn í kerfið. Ef í innlendum lögum, sem gilda um kerfið, er að finna ákvæði um hvenær greiðslufyrirmæli teljast komin inn skulu reglur viðkomandi kerfis vera í samræmi við slík ákvæði.

4. gr.

Aðildarríkin geta kveðið á um að þó að gjaldþrotaskipti séu hafin gagnvart þátttakanda skuli það ekki koma í veg fyrir að innstæður og verðbréf, sem eru tiltæk á uppgjörsreikningi viðkomandi þátttakanda, séu notuð til að standa við skuldbindingar þess þátttakanda innan kerfisins á þeim degi sem gjaldþrotaskiptin hefjast. Þess utan geta aðildarríkin kveðið á um að lánafyrirgreiðsla, sem er veitt viðkomandi þátttakanda í tengslum við kerfið, sé notuð til að standa við skuldbindingar hans innan kerfisins með tilliti til fullnustu tiltækra og fyrirbyggjandi veðtrygginga.

5. gr.

Hvorki þátttakanda né þriðja aðila er heimilt að afturkalla greiðslufyrirmæli eftir ákveðið tímamark sem er skilgreint í reglum viðkomandi kerfis.

III. ÞÁTTUR

ÁKVÆÐI VARÐANDI GJALDÞROTASKIPTI

6. gr.

1. Að því er þessa tilskipun varðar skal miða tímamarkið, þegar gjaldþrotaskipti teljast hafin, við það tímamark þegar lögbært dóms- eða stjórnsluufirvald lagði fram úrskurð sinn.

2. Þegar úrskurður hefur verið kveðinn upp í samræmi við 1. mgr. skal viðkomandi lögbært dóms- eða stjórnsluufirvald þegar í stað tilkynna um þann úrskurð sinn til hlutaðeigandi yfirvalds sem aðildarríkið hefur tilnefnt í þessu skyni.

3. Aðildarríkið, sem um getur í 2. mgr., skal þegar í stað tilkynna hinum aðildarríkjunum um þetta.

7. gr.

Gjaldþrotaskipti skulu ekki hafa afturvirk áhrif á réttindi og skyldur þátttakanda sem leiðir af eða tengjast þátttöku hans í kerfi fyrir tímamarkið sem upphaf gjaldþrotaskipta miðast við samkvæmt skilgreiningu í 1. mgr. 6. gr.

8. gr.

Hafi bú þátttakanda í kerfi verið tekið til gjaldþrotaskipta skal um réttindi og skyldur, sem leiðir af eða tengjast þátttöku hans, fara eftir lögum sem gilda um það kerfi.

IV. ÞÁTTUR

VERND RÉTTINDA VEÐTRYGGINGAHAFA GEGN
ÁHRIFUM AF GJALDÞROTASKIPTUM
Á BÚI VEÐPÓLA

9. gr.

1. Réttur:

- þátttakanda til veðtrygginga sem honum eru veittar í tengslum við kerfi, og
- seðlabanka aðildarríkjanna eða tilvonandi Seðlabanka Evrópu til veðtrygginga sem eru veittar þeim,

skal ekki verða fyrir áhrifum af gjaldþrotaskiptum á búi þátttakanda eða milligönguaðila seðlabanka aðildarríkjanna eða tilvonandi Seðlabanka Evrópu sem veitti veðtryggingarnar. Slíkar veðtryggingar má innleysa til fullnustu þessara réttinda.

2. Þegar verðbréf (þar með talinn réttur til verðbréfa) eru sett sem veðtryggingar fyrir þátttakendur og/eða seðlabanka aðildarríkjanna eða tilvonandi Seðlabanka Evrópu, samaber skilgreiningu í 1. mgr., og réttur þeirra (eða tilnefnds aðila, fulltrúa eða þriðja aðila sem kemur fram fyrir þeirra hönd) hvað varðar verðbréfin er skráður samkvæmt lögum á skrá, reikning eða í miðlægt vörslukerfi í aðildarríki skal um réttindi slíkra stofnana, sem handhafa veðtrygginga í tengslum við þessi verðbréf, fara eftir lögum þess aðildarríkis.

V. ÞÁTTUR

LOKAÁKVÆÐI

10. gr.

Aðildarríkin skulu gefa upp hvaða kerfi eigi að falla undir gildissvið þessarar tilskipunar og tilkynna þau til framkvæmdastjórnarinnar og upplýsa hana jafnframt um hvaða yfirvöld þau hafa tilnefnt í samræmi við 2. mgr. 6. gr.

Kerfið skal gefa aðildarríkinu, sem fer með lögsögu í málum þess, til kynna hverjir eru þátttakendur í kerfinu, þar á meðal hugsanlegir óbeinir þátttakendur, og tilkynna um breytingar sem kunna að verða á þeim.

Til viðbótar við tilkynninguna, sem kveðið er á um í annarri undirgrein, geta aðildarríkin ákveðið að eftirlit skuli haft með kerfum, sem falla undir lögsögu þeirra, eða þau gerð leyfisskyld.

Hver sá sem þess óskar, og hefur lögmætra hagsmuna að gæta, getur krafist þess að stofnun upplýsi hann um það í hvaða kerfum hún tekur þátt og veiti honum upplýsingar um helstu reglur sem gilda um starfsemi hlutaðeigandi kerfa.

11. gr.

1. Aðildarríkin skulu samþykkja nauðsynleg lög og stjórnsluufyrirmæli til að fara að tilskipun þessari fyrir 11. desember 1999. Þau skulu tilkynna það framkvæmdastjórninni þegar í stað.

Þegar aðildarríkin samþykkja þessar ráðstafanir skal vera í þeim tilvísun í þessa tilskipun eða þeim fylgja slík tilvísun þegar þær eru birtar opinberlega. Aðildarríkin skulu setja nánari reglur um slíka tilvísun.

2. Aðildarríkin skulu senda framkvæmdastjórninni ákvæði úr landslögum sem þau samþykkja um málefni sem tilskipun þessi nær til. Þau skulu jafnframt leggja fram samanburðartöflu sem sýnir hvaða innlend ákvæði eru til fyrir eða eru sett með tilliti til hvernar einstakrar greinar í þessari tilskipun.

12. gr.

Eigi síðar en þremur árum eftir dagsetninguna, sem um getur í 1. mgr. 11. gr., skal framkvæmdastjórnin leggja skýrslu fyrir Evrópuþingið og ráðið um beitingu þessarar tilskipunar, ásamt tillögum um endurskoðun á henni eftir því sem við á.

13. gr.

Tilskipun þessi öðlast gildi á þeim degi sem hún birtist í *Stjórnartíðindum Evrópubandalaganna*.

14. gr.

Tilskipun þessari er beint til aðildarríkjanna.

Gjört í Brussel 19. maí 1998.

Fyrir hönd Evrópuþingsins,

J.M. GIL-ROBLES

forseti.

Fyrir hönd ráðsins,

G. BROWN

forseti.